

תפ"ח 17317/08 - מדינת ישראל נגד דיב צלאח

בבית המשפט המחוזי בירושלים
תפ"ח 16-08-17317
פני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט כרמי מוסק
כב' השופטת שירלי רנर
המואשימה
מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
נגד
הנאשם
ע"י ב"כ עווה"ד ראובן בר חיים ו/או אמיר נבו

החלטה

1. כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות ניסיון רצח, עבירת סיכון חי אדם בנティיב תחבורת ועבירה נשאית נשק. מדובר באירועים שנערכו כי התרחשו בסמוך לכפר א-ראם (המצוי בשטח בגדה יהודה ושומרון, שם קיימת פעילות שיטור של הרשות הפלסטינית). בכתב האישום נתען כי ביום 21/4/16, נכנסו לכפר א-ראם כוחות המשטרה הפלסטינית ברכבים מוסווים במטרה לבצע פעילות להחזרת רכוש גנוב. במסגרת זו הגיעו אותם כוחות לבית העסק של הנאשם, ושם התרחשו, כאמור, האירועים הנטען כמפורט בכתב האישום.

2. הנאשם העלה טענה מקדמית במסגרת הוראת סעיף 149 (6) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב - 1982. הטענה הנה כי הרשות הפלסטינית הגישה כתב אישום כנגד הנאשם ועשרה מעורבים נוספים, באותו עניין. כתב האישום הוגש לעיינונו. הנאשם הנה נאם מס' 6 באותו כתב אישום, העבירות המיחסות לו הן האזקה נשק חם ללא רישון וביצוע רצח בצוותא, וזאת בקשר לאייעומים המתוארים באותו כתב אישום שנערכו כי התרחשו ביום 21/4/16, הכוללים ירי על אנשי המשטרה הפלסטינית לרבות בשטח עיסוקו של הנאשם. נתען כי אין חשיבות לשאלת הין הוגש כתב האישום לראשונה. כן הועלתה טענה בדבר אכיפה ברורית לפי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי. נתען, בהקשר זה, להתנגדות שערורית של התביעה והמשטרה: אנשי המשטרה הפלסטינית נכנסו ביום האירוע למתקן הרחצה לכלי רכב של הנאשם, ירו באנשיים, פצעו אנשים, לרבות עובדים ולקוחות, גרמו לנזקים כבדים, ולאחר מכן הגיעו לאחד מבתי מכך של הנאשם, ירו שם על אנשים, הרסו ישנה כלי רכב וגנבו כסף. השוטרים הפלסטיניים, אף נתען, הגיעו בכל רכב גנובים. נתען כי יש לפעול נגד אוטם שוטרים, שהגיעו לחברות פושעים, והמלחמה העברנית נרוכה, בנסיבות כאלה, להידחות מפני המלחמה בפשעי השוטרים. כן הועלתה טענה נוספת בדבר אכיפה ברורית: ישנים אנשים נוספים לגבייהם קיימות אותן ראיות בין אותו האירוע, במיוחד נגד אדם בשם יהיא שנחטף ע"י אנשי הרשות הפלסטיניות והוחזר בעבר שלושה חודשים. כנגדו יש ראיות חזקות יותר מאשר כנגד הנאשם, אך לא ננקטו הליכים כלשהם כנגד יהיא או מעורבים אחרים.

3. מנגד, המואשימה ביקשה לדחות הטענות. נתען, אשר לכתב האישום ובנהנזה שהוגש כתב אישום מקבל לבית משפט בשטחי הרשות, כי ישראלי העובר עבירה בשטחי הרשות, צריך להישפט בישראל ולבית משפט בישראל סמכות

עמוד 1

יחודית, גם אם הוגש כתוב אישום בבית משפט בשטחי הרשות, ובכל מקרה, על הנאשם לטעון זו לפני בית המשפט שבשטח הרשות. באשר לטענה בדבר התנהלות שערוריתית של התביעה - נטען כי לטענה זו לא בא לידי ראייתו, ויש לדוחתה לפחות בשלב זה. לעניין חשודים אחרים שלא הועמדו לדין: נטען כי עמדת המאשימה לגבי הראיות הנוגעות בנאים - שונה מזו לה טען הסגנור, ומכל מקום, גם טענה זו דינה להידחות בשלב זה לפחות. כנגד אותו יחיא, כך נטען, אין מספיק ראיות, ועל כן הוא לא הוועד לדין.

4. סעיף 149 (6) לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי לאחר תחילת משפט רשאי הנאשם להעלות טענה מקדמית ולפיה: "**משפט פלילי אחר תלו וועומד נגד הנאשם בשל המעשה נושא כתוב האישום.**"

ס"ק (10) מעגן הזכות לטעון כי: "**הגשת כתוב האישום או האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתרה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.**"

באשר לטענה בדבר כתוב האישום שהוגש כנגד הנאשם בשטחי הרשות הפלסטינאית:

בנספח 4 לפרוטוקול בנושא עניינים משפטיים להסכם ביןיהם ישראלי - פלסטיני בדבר הגדה המערבית ורכזעת עזה (ולענינו "מייקומו") של ההסכם בחקיקה הישראלית ראה סעיף 2(1)(ב) לחוק "שום הסכם הביניים בדבר הגדה המערבית ורכזעת עזה (סמכויות שיפוט והוראות אחרות) (תיקוני חוקה), תשנ"ו-1996), נקבע, בסעיף 1.א לנספח: "**סמכות השיפוט הפלילית של המועצה חלה על כל העבירות המתבצעות על ידי פלסטינים ו/או מי שאינו ישראליים בשטח, בכפוף להוראות סעיף זה.**" שטח", מוגדר בהוראה זו כשטח בגיןה המערבית למעט אזור C. סעיף ג' לנספח קובע כי למטרות האמור בהוראת תחת פסקה א' לעיל: "**סמכות השיפוט הפלילית של כל צד בונגעו לעבירות אשר בוצעו באזור B תהיה בהתאם להוראות פסקה 2.א של סעיף VIII להסכם זה.**" סעיף 2 לנספח קובע: " **לישראל נתונה סמכות שיפוט פלילתית ייחודית על העבירות הבאות: ב. עבירות המבוצעות בשטח על ידי ישראליים.**" לאור ההגדירה דלעיל שטח כולל גם את אזור B. באשר לנאמם, אין חולק כי הנה מחזיק בתעודת זהות ישראלית והנו, לצורך העניין "ישראל". מכאן, שלבית משפט בישראל סמכות שיפוט פלילתית ייחודית לדין את הנאשם בונגעו עם המעשים הנ眷נים בכתב האישום (הסמכות קמה גם מחוק להארכת תוקפן של תקנות שעת חרום (יהודא ושומרון - שיפוט בעבירות ועזרה משפטית) תשכ"ז - 1967, סעיף 2/א), כפי שהפנתה המאשימה. (אך שם לא מדובר בסמכות ייחודית). הטענה בדבר 'משפט אחר תלו וועומד' משמעותה כי כתב אישום הוגש בשל אותו מעשה כנגד אותו נאשם, **לבית משפט מסומן**. בעניינו, הסמכות הייחודית, הנה כאמור, לבית משפט בישראל.

באשר לטענות הנוגעות באכיפה ברנית, הן בונגעו עם התנהלות המטרה הפלסטינאית והן בונגעו עם מעורבים אחרים, מדובר בטענות שהועלו בצורה כולנית, ללא כל בסיס עובדתי ولو מינימלי, ואין בכךן, לפחות לא בשלב זה, לבסס מחלוקת כתב אישום מחמת טענה של אכיפה ברנית.

מכאן, שדין הטענות להידחות.

ניתנה היום א' כסלו תשע"ז, 01 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.

המציאות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

シリ ל רנו,
שופט

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד